

Νίκος Καββαδίας

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Στον Γιώργο Σεφέρη

Ολονυχτίς τον πότισες με το κρασί του Μίδα
κι ο φάρος τον ελίκνιζε με τρεις αναλαμπές.
Δίπλα ο λοστρόμος με μακριά πειρατική πλεξίδα
κι αλάργα μας το σκοτεινό λιμάνι του Caves.

Αλλά στο γλυκοχάραμα σε φίλησε ο πνιγμένος
κι όταν ξυπνήσεις με διπλή καμπάνα θα πνιγείς.
Στο κάθε χάδι κ' ένας κόμπος φεύγει ματωμένος
απ' το σημάδι της παλιάς κινέζικης πληγής.

Ο παπαγάλος σου 'στειλε στερνή φορά το «γεια σου»
κι απάντησε απ' το στόκολο σπασμένα ο θερμαστής,
πέτα στο κύμα τον παλιό που εσκούριασε σουγιά σου
κι άντε μονάχη στον πρωραίο ιστό να κρεμαστείς.

Γράφει η προπέλα φεύγοντας ξοπίσω: «Σε προδίνω»,
κι ο γρύλος το ξανασφυράει στριγγά του τιμονιού.
Μη φεύγεις. Πες μου, το 'πνιξες μια νύχτα στο Λονδίνο
ή στα βρωμιάρικα νερά κάποιου άλλου λιμανιού;

Ευπνάν οι ναύτες του βυθού ρισάλτο να βαρέσουν
κι απέ να σου χτενίσουνε για πάντα τα μαλλιά.
Τρόχισε εκείνα τα σπαθιά του λόγου που μ' αρέσουν
και ξαναγύρνα με τις φώκιες πέρα στη σπηλιά.

Τρεις μέρες σπάγαν τα καρφιά και τρεις που σε καρφώναν
και συ με τις παλάμες σου πεισματικά κλειστές
στερνή φορά κι ανώφελα ξορκίζεις τον τυφώνα
που μας τραβάει για τη στεριά με τους ναυαγιστές.